

Sygn. akt VI GC 21/16/3

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 marca 2017 r.

Sąd Rejonowy w Tychach Wydział VI Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Jolanta Brzęk

Protokolant: st.sekr.sądowy Ewa Kościelniak

po rozpoznaniu w dniu 7 marca 2017 r. w Tychach

na rozprawie

sprawy z powództwa:

M. K. (1)

przeciwko:

(...) Spółka Akcyjna w W.

o zapłatę

1) zasądza od pozwanego (...) Spółka Akcyjna w W. na rzecz powoda M. K. (1) kwotę 2 795,53 zł (dwa tysiące siedemset dziewięćdziesiąt pięć złotych pięćdziesiąt trzy grosze) z odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 07 sierpnia 2014 roku do dnia zapłaty;

2) zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1 257 zł (jeden tysiąc dwieście pięćdziesiąt siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSR Jolanta Brzęk

Sygn. akt VI GC 21/16/3

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 20 października 2015 roku (data stempla pocztowego) powód M. K. (1) wniósł o zasądzenie od pozwanej (...) S.A. z siedzibą w W. kwoty 2 795,53 zł z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 7 sierpnia 2014 r. oraz kosztami postępowania.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że wskutek zdarzenia z dnia 7 lipca 2014 r., za które odpowiedzialność ponosi pozwane towarzystwo, uległ uszkodzeniu samochód marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...) stanowiący własność poszkodowanych M. K. (2), Ł. K. i W. P.. W dacie wypadku pojazd, którym kierował sprawca szkody, łączyła z pozwaną umowa ubezpieczenia OC. Po przeprowadzeniu przez pozwaną postępowania likwidacyjnego uznała ona, co do zasady swoją odpowiedzialność za szkodę, wypłacając odszkodowanie łącznie w kwocie 2 605,67 zł, w tym kwotę 2 064,47 zł z tyt. naprawy uszkodzonego samochodu oraz kwotę 541,20 zł z tyt. wynajmu samochodu zastępczego. Powód wskazał, że pozwana zweryfikowała dostarczoną przez niego fakturę VAT nr (...) obniżając wskazane tam stawki za

roboczogodzinę prac lakierniczych i blacharskich. Powód ponadto wskazał, iż w drodze umowy cesji wierzytelności nabył przedmiotową wierzytelność od poszkodowanych.

W dniu 7 grudnia 2015 roku Sąd Rejonowy w Tychach Wydział VI Gospodarczy wydał w sprawie VI GNc 2861/15/3 nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, w którym zasądził zgodnie z żądaniem pozwu.

W przepisany terminie pozwana (...) S.A. z siedzibą w W. wniosła sprzeciw od nakazu zapłaty zaskarżając go w całości, wnosząc o oddalenie powództwa oraz zasądzenie kosztów postępowania.

W uzasadnieniu sprzeciwu pozwana przyznała, że w dacie szkody ubezpieczała w zakresie OC pojazd sprawcy zdarzenia drogowego i w związku z powstałą szkodą przyjęła odpowiedzialność, co do zasady za skutki kolizji drogowej do jakiej doszło w dniu 7 lipca 2014 r. a wyniku której uszkodzeniu uległ samochód poszkodowanych. W ocenie pozwanej wypłacone poszkodowanym odszkodowanie pozwalało w pełnym zakresie na likwidację poniesionej szkody. Pozwana zakwestionowała wyliczenia powoda w zakresie wysokości należnego poszkodowanemu odszkodowania stwierdzając zasadność przyjętego w swojej kalkulacji zarówno zakresu szkody, wysokości roboczogodziny, ceny części zamiennych niezbędnych do naprawy pojazdu poszkodowanych. Pozwana stoi na stanowisku, że naprawa uszkodzonego pojazdu powinna być przeprowadzona przy użyciu części alternatywnych – odpowiadających parametrami częściom oryginalnym, które są jednak, znacznie tańsze. Pozwana wskazała, że przy zastosowaniu części alternatywnych ustaliła koszt naprawy uszkodzonego pojazdu na kwotę 2 064,47 zł. Pozwana nadto ustaliła koszt naprawy pojazdu przyjmując stawkę za roboczogodzinę operacji naprawczych w wysokości 60,00 zł. W ocenie pozwanej stawki za roboczogodzinę operacji naprawczych przyjęte przez powoda były zawyżone.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 7 lipca 2014 roku w zdarzeniu komunikacyjnym uległ uszkodzeniu samochód osobowy marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...) stanowiący własność poszkodowanych M. K. (2), Ł. K. i W. P.. Sprawca zdarzenia posiadał umowę ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej (OC) właścicieli pojazdów mechanicznych zawartą z pozwaną (...) S.A. z siedzibą w W.. Poszkodowani zlecieli naprawę samochodu w warsztacie powoda M. K. (1) Firma (...) w T.. Poszkodowani ponadto wynajęli pojazd zastępczy od powoda. Powód po wykonaniu naprawy wystawił poszkodowanemu Ł. K. fakturę VAT nr (...) z dnia 1 września 2014 r. na kwotę 4 860,00 zł, natomiast z tytułu najmu pojazdu zastępczego wystawił fakturę VAT nr (...) na kwotę 541,20 zł brutto (tj. 110,00 zł netto x 4 dni najmu).

Po przeprowadzeniu przez pozwaną postępowania likwidacyjnego uznała ona, co do zasady swoją odpowiedzialność za szkodę, wypłacając odszkodowanie łącznie w kwocie 2 605,67 zł, w tym kwotę 2 064,47 zł z tyt. naprawy uszkodzonego samochodu oraz kwotę 541,20 zł z tyt. wynajmu samochodu zastępczego.

Poszkodowani w dniu 3.12.2014 r. przelali umową cesji prawo o zapłatę odszkodowania za szkodę w/w pojeździe w związku ze zdarzeniem z dnia 7.07.2014 r., przysługującego poszkodowanym od pozwanej jako ubezpieczyciela sprawcy. Poszkodowani nie byli płatnikami podatku VAT.

Dowód: decyzje (...) (k.8), potwierdzenie przelewu (k.9,10), wycena (k.11-12), kosztorys (k.13-14), umowa cesji (k.18), faktura VAT nr (...) (k.15), faktura VAT nr (...) (k.16), umowa o dzieło (k.17).

Rzeczywisty, uzasadniony koszt naprawy samochodu V. (...) o numerze rejestracyjnym (...) w związku ze zdarzeniem z dnia 7 lipca 2014 r. za które odpowiedzialność ponosi pozwana - wyniósł kwotę 4 860,00 zł. Przyjęte przez powoda stawki, tj. w kwocie 140,00 zł za roboczogodzinę prac lakierniczych oraz w kwocie 120,00 zł za roboczogodzinę prac blacharskich były adekwatne do poziomu wyposażenia technologii warsztatu. Koszty naprawy nie przewyższyły wartości w/w pojazdu sprzed szkody. Nie wystąpiła szkoda całkowita.

Dowód: faktura VAT nr (...) (k.15), pisemna opinia biegłego sądowego M. D. (k.69-72) wraz z kalkulacją (k.73-79), ustna uzupełniająca opinia biegłego sądowego M. D. (k.103-104), kosztorys (k.13-14).

Powyższe ustalenia poczynione zostały w oparciu o powołane dowody z dokumentów, które Sąd uznał za wiarygodne w całości. Należy podkreślić, że powołana dokumentacja pomimo iż pochodziła z różnych źródeł przedstawiała spójny obraz przebiegu wydarzeń, który był prawdopodobny w świetle zasad logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego.

Sąd dokonał ustaleń faktycznych również w oparciu o treść pisemnej opinii biegłego sądowego M. D. z dnia 17 września 2016 r. (k.69-72) wraz z kalkulacją (k.73-79), oraz ustnej uzupełniającej opinii biegłego sądowego M. D. (k.103-104). W ocenie Sądu przedstawione przez biegłego opinie w sposób wyczerpujący odpowiedziały na postawione tezy dowodowe, były jasne, należycie uzasadnione, weryfikowalne (tj. pozwalały Sądowi skontrolować rozumowanie biegłego co do trafności jego wniosków końcowych) oraz nie zawierały żadnych istotnych luk.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się w całości zasadne.

Podstawą prawną roszczenia powódki jest art. 509 k.c. zgodnie z którym wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania.

Odpowiedzialność odszkodowawcza pozwanego znajduje podstawę w przepisach ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. 2003 r. Nr 124, poz. 1152 ze zm.) oraz normach art. 415 k.c., 436 § 2 k.c. i art. 822 k.c. Przy czym przepis art. 19 przywołanej ustawy o ubezpieczeniach, analogicznie do treści art. 822§ 4 k.c. przyznaje poszkodowanemu roszczenie bezpośrednio od ubezpieczyciela odpowiadającego z tytułu umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej sprawcy.

Stosownie do treści art. 361 § 1 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła, a naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzone.

Przesłankami odpowiedzialności jest łączne wykazanie trzech przesłanek: zachowanie sprawcy szkody, powstanie szkody w majątku poszkodowanego oraz adekwatny związek przyczynowy pomiędzy zachowaniem a szkodą. Pozwana nie kwestionowała, że doszło do wypadku objętego umową ubezpieczenia w okresie ochrony ubezpieczeniowej oraz że pomiędzy tym zdarzeniem, a zaistniałą szkodą istnieje związek przyczynowo-skutkowy.

Zgodnie z art. 822 §1 k.c., przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem, których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia. Przy tym §4 cytowanego przepisu przewiduje, że uprawniony do odszkodowania może dochodzić roszczenia bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń. W przedmiotowej sprawie nie było przedmiotem sporu, że doszło do zdarzenia objętego ochroną ubezpieczeniową, skutkującego obowiązkiem wypłaty przez pozwaną odszkodowania.

Spornym pomiędzy stronami natomiast okazał się koszt naprawy samochodu poszkodowanych.

Odnosząc się do uzasadnionych kosztów naprawy samochodu V. (...) o numerze rejestracyjnym (...) w związku ze zdarzeniem z dnia 7 lipca 2014 r. należy wskazać, że szkoda może zostać naprawiona w drodze restytucji, gdy w wyniku prac naprawczych uszkodzony przedmiot doprowadzony zostaje do stanu technicznej używalności odpowiadającej stanowi przed uszkodzeniem.

Zgodnie z zasadą pełnej kompensaty poniesionej szkody (art. 361 §2 k. c.) poszkodowany może domagać się od podmiotu odpowiedzialnego odszkodowania obejmującego poniesione koszty wspomnianych prac naprawczych. Nie można w tej sytuacji przyjąć, że poszkodowany może domagać się jakichkolwiek poniesionych kosztów prac

naprawczych. Z oczywistych względów nie mogą to być koszty prac naprawczych, które służyły do poprawienia standardu uszkodzonego przedmiotu, a więc do podniesienia jego stanu technicznego w porównaniu ze stanem przed wyrządzeniem szkody, nawet wówczas, gdy ubezpieczyciel nie kwestionował przedmiotowego zakresu naprawy ani jej metody. Również w sytuacji, w której koszty naprawy poniesione zostały jedynie w celu przywrócenia istniejącego przed uszkodzeniem stanu używalności przedmiotu, powstaje potrzeba odpowiedniej selekcji takich kosztów i ich odpowiedniej weryfikacji na podstawie zobiektywizowanych kryteriów (wyrok Sądu Najwyższego z 13 czerwca 2003 roku, III CZP 32/03).

W wypadku uszkodzenia rzeczy w stopniu umożliwiającym przywrócenie jej do stanu poprzedniego osoba odpowiedzialna za szkodę obowiązana jest zwrócić poszkodowanemu wszelkie celowe, ekonomicznie uzasadnione wydatki, poniesione w celu przywrócenia stanu poprzedniego, do których wydatków należy zaliczyć także koszt nowych części i innych materiałów, jeżeli ich użycie było niezbędne do naprawienia uszkodzonej rzeczy (wyrok Sądu Najwyższego z 1 września 1970 roku., II CR 371/70, wyrok Sądu Najwyższego z 20 lutego 2002 roku, V CKN 903/00). Świadczenie zobowiązanego polegające na przywróceniu stanu poprzedniego lub zapłaceniu kwoty odpowiadającej wartości takiego przywrócenia (kosztów naprawy uszkodzonego przedmiotu) nie powinno przekraczać kosztów celowych, ekonomicznie uzasadnionych (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 października 1972 r., II CR 425/72, wyrok Sądu Najwyższego z 3 lutego 1971 roku, III CRN 450/70).

Za "niezbędne" koszty naprawy należy uznać takie koszty, które zostały poniesione w wyniku przywrócenia uszkodzonego przedmiotu do stanu jego technicznej używalności istniejącej przed wyrządzeniem szkody przy zastosowaniu technologicznej metody odpowiadającej rodzajowi uszkodzeń. Kosztami natomiast "ekonomicznie uzasadnionymi" są koszty ustalone według cen, którymi posługuje się wybrany przez poszkodowanego podmiot dokonujący naprawy. Nie ma przy tym znaczenia fakt, że ceny stosowane przez wybrany podmiot odbiegają (są wyższe) od cen przeciętnych dla określonej kategorii usług naprawczych na rynku. Jeżeli nie kwestionuje się uprawnienia do wyboru przez poszkodowanego podmiotu mającego dokonać naprawy, miarodajne w tym zakresie powinny być ceny stosowane właśnie przez ten podmiot. Przyjęcie cen przeciętnych dla określenia wysokości przysługującego poszkodowanemu odszkodowania, niezależnie od samej metody ich wyliczania, która może być zróżnicowana, nie kompensowałoby poniesionej przez poszkodowanego szkody, gdyby ceny przyjęte przez podmiot dokonujący naprawy były wyższe od przeciętnych (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2003 roku, III CZP 32/03).

Ustalenie uzasadnionych kosztów naprawy w/w pojazdu wymagało powzięcia wiadomości specjalnych, tj. dowodu z opinii biegłego Sądowego.

Powołany w sprawie biegły wskazał, że koszt naprawy z uwzględnieniem stawki jakie stosuje warsztat przy zastosowaniu operacji technologicznie koniecznych i technologii producenta na okres zaistnienia szkody, tj. lipiec 2014 r. wyniósł kwotę 4 860,00 zł brutto. Wskazał, że przeprowadzona naprawa w przedmiotowym warsztacie przywróciła stan pojazdu sprzed szkody. Biegły wskazał, że warsztat powoda został zakwalifikowany przez Stowarzyszenie (...) oraz (...) w K., jako Kompleks Motoryzacyjny I Kategorii o specjalności naprawy powypadkowe.

Sąd w całości przychylił się do opinii biegłego, a jej wnioski przyjmuje za swoje w zakresie wiadomości specjalnych.

Zatem odnosząc się do spornych pomiędzy stronami postępowania stawek roboczogodzin prac blacharskich i lakierniczych, tj. 120,00 zł netto (prac blacharskich) i 140,00 zł netto (prac lakierniczych) w ocenie Sądu były one adekwatne do poziomu wyposażenia technologii warsztatu oraz stawek stosowanych przez inne zakłady naprawcze (o podobnym poziomie wyposażenia) trudniące się tego typu działalnością.

Nadto Sąd stoi na stanowisku, że w przypadku, gdy w pojeździe zabudowane były części fabryczne # oryginalne, to w naprawie powinny być zastosowane takie same części oryginalne. Co więcej należy zauważyć, że chodzi o przywrócenie do stanu sprzed wyrządzenia szkody pojazdu, jako całości. Przywrócenie do stanu poprzedniego oznacza wobec tego, że pojazd ma być sprawny technicznie i zapewnić poszkodowanemu komfort jazdy w takim stopniu jak przed zdarzeniem. Konieczność wymiany uszkodzonej części stanowi niewątpliwie normalne następstwo działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła (art. 361 §1 K.c.); jeżeli nie da się jej naprawić w taki sposób, aby przywrócić

ją do stanu sprzed zdarzenia wyrządzającego szkodę, musi zostać zastąpiona inną. Może wydawać się, że zastąpienie części już eksploatowanej, nową częścią powoduje, że poszkodowany zyskuje, gdyż w jego pojeździe pojawiła się część mająca większą wartość niż ta, która uległa zniszczeniu. Nie jest to jednak wniosek trafny, gdyż część po połączeniu jej z pojazdem nie może być oceniana, jako samodzielny przedmiot obrotu, lecz staje się jednym z elementów, które należy brać pod uwagę przy ocenie poniesionej straty. Stratę tę określa się przez porównanie wartości pojazdu przed zdarzeniem wyrządzającym szkodę i po przywróceniu go do stanu poprzedniego. O tym, że zamontowanie części nowych oryginalnych w miejsce starych prowadzi do bezpodstawnego wzbogacenia poszkodowanego można mówić tylko wtedy, gdyby spowodowało to wzrost wartości pojazdu, jako całości. Poszkodowany może żądać naprawienia szkody przez przywrócenie do stanu poprzedniego, a wtedy ubezpieczyciel powinien ustalić wysokość odszkodowania z uwzględnieniem cen części nowych, jeżeli są one potrzebne do naprawy samochodu. W szczególności nie ma podstaw, aby odrębnie oceniać wartość części samochodu i jeżeli części stare były w chwili wypadku częściowo zużyte, obniżyć należne odszkodowanie.

Zatem za chybiony należy uznać zarzut, że wysokość odszkodowania winna zostać obliczona biorąc pod uwagę koszt naprawy przy pomocy alternatywnych części zamiennych. Sąd podziela wyrażany w orzecznictwie pogląd, że niezasadne jest stosowanie zamiast części autoryzowanych serwisów części zamiennych nieoryginalnych. Nie ma normy prawnej, która nakazywałaby poszkodowanemu naprawę samochodu przy pomocy nieoryginalnych części. Oczywistym jest, że zamienniki nie gwarantują odpowiedniej jakości, która może ujawnić się po pewnym okresie czasu, niemożliwym do przewidzenia.

Zdaniem Sądu poszkodowani mieli zatem prawo żądać użycia części oryginalnych. Strona pozwana powinna zaś była udowodnić, że doprowadziło to do wzrostu wartości pojazdu, czego zdaniem Sądu nie uczyniła. Zatem Sąd przyjął, rzeczywisty, uzasadniony koszt naprawy samochodu V. (...) o numerze rejestracyjnym (...) w związku ze zdarzeniem z dnia 7 lipca 2014 r. za które odpowiedzialność ponosi pozwana - wyniósł kwotę 4 860,00 zł. Wobec powyższego koszty naprawy nie przewyższały wartości w/w pojazdu sprzed szkody, nie wystąpiła szkoda całkowita.

Zatem zarzut pozwanej w tym zakresie w żaden sposób nie mógł się ostać.

Tym samym należne powodowi odszkodowanie z tyt. uszkodzenia pojazdu wyniosło 4 860,00 zł brutto. Mając jednakże na uwadze, że pozwana wypłaciła powodowi z tego tytułu kwotę 2 064,47 zł brutto pozostałe należne powodówce odszkodowanie wynosi 2 795,53 zł brutto.

Kwota ta podlegała więc zasądzeniu na podstawie art. 822 § 1 k.c., 361 § 1 k.c. w zw. z art. 509 § 1 k.c. o czym Sąd orzekł w pkt 1 wyroku.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 k.p.c. w zw. z art. 14 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2003 roku, Nr 124, poz. 1152 z późn. zm.).

Zgodnie z art. 14. 1. Zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie.

Zgodnie natomiast z art. 14.2. w przypadku gdyby wyjaśnienie w terminie, o którym mowa w ust. 1, okoliczności niezbędnych do ustalenia odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania okazało się niemożliwe, odszkodowanie wypłaca się w terminie 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe, nie później jednak niż w terminie 90 dni od dnia złożenia zawiadomienia o szkodzie, chyba że ustalenie odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania zależy od toczącego się postępowania karnego lub cywilnego. W terminie, o którym mowa w ust. 1, zakład ubezpieczeń zawiadamia na piśmie uprawnionego o przyczynach niemożności zaspokojenia jego roszczeń w całości lub w części, jak również o przypuszczalnym terminie zajęcia ostatecznego stanowiska względem roszczeń uprawnionego, a także wypłaca bezsporną część odszkodowania.

Powód domagał się odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 7 sierpnia 2014 roku do dnia zapłaty, a żądanie to pozostawało uzasadnione w świetle powołanych przepisów.

O kosztach postępowania orzeczono w punkcie 2 wyroku na podstawie art. 98 i 99 k.p.c. zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Na łączną kwotę kosztów postępowania złożyły się kwoty: 140,00 złotych tytułem opłaty od pozwu, 17,00 zł tytułem opłaty od pełnomocnictwa, 600,00 złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego ustalona zgodnie z §6 pkt. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z dnia 3 października 2002 r. ze zm.), 500,00 zł tyt. zaliczki na biegłego co daje łączną kwotę 1 257,00 zł.

SSR Jolanta Brzęk